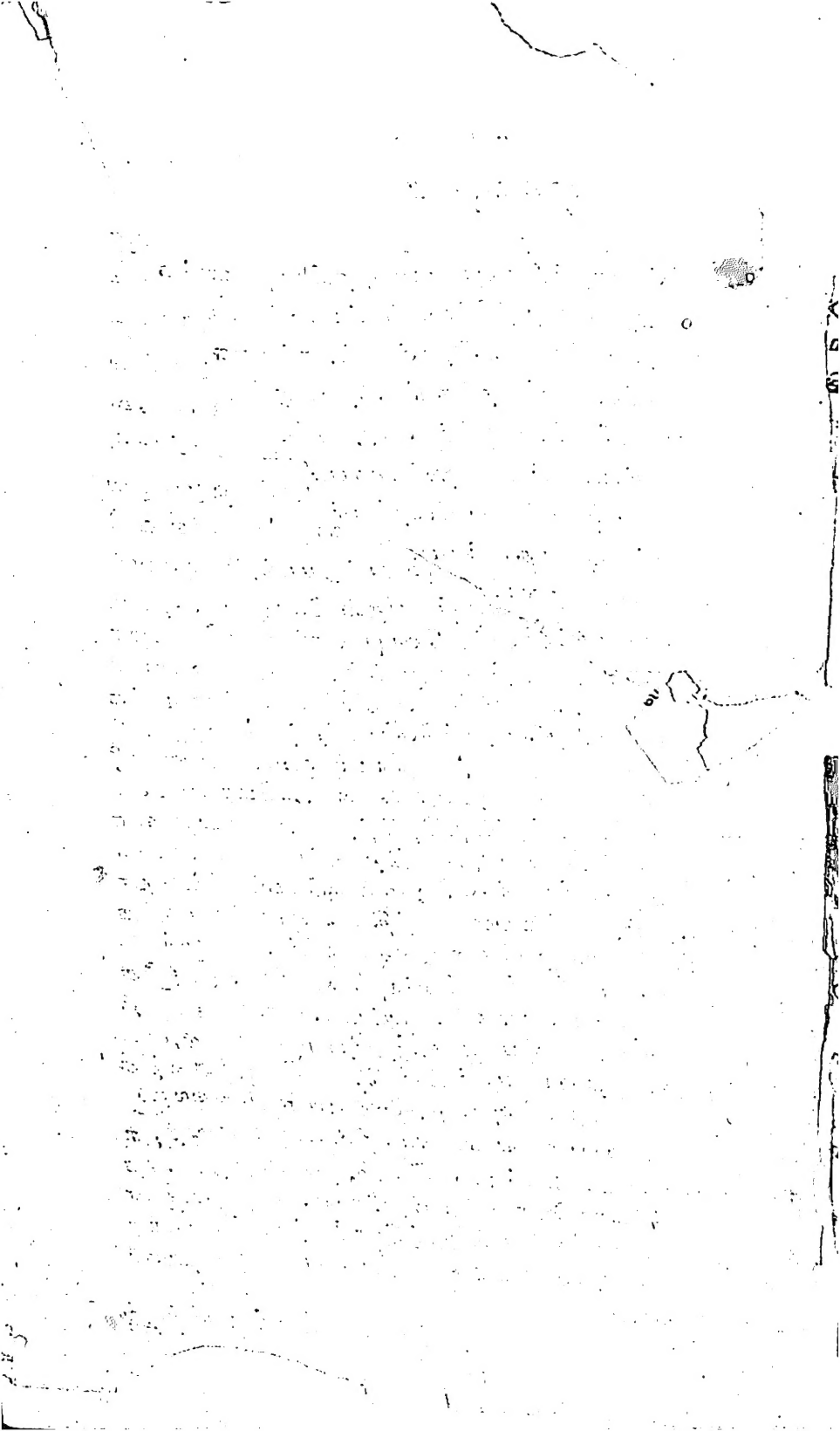

முகவுரை

இவ்வுபநிடதம்ஸ்காந்தம், சிவபுராணம் முதலியபுராணங்க ளி
 ற்குறிக்கப்பட்ட அஃபாகாயத்ரீயெனப்பட்ட ஆத்துமச்சர்வேத
 சிரத்தின் சொரூபத்தைநிரூபிப்பதென்றும். சுக்லயசுக் இரண்டு
 த்தில் இரண்டு ஹம்ஸோபநிடதங்களிருத்தலாலுயிற்றின் வே
 சன்னியாசதர்மங்கலையேநிரூபித்தலாலும், இஃததமென்றும்
 ஹமைதெரியவேண்டி ஒன்றை ஹம்சோபநிடதமும் வழங்குவ
 ற்றொன்றைப் பரமஹம்சோபநிடதமென்றாதயோகத்தை வி
 டி. இவ்வுபநிடதம் ஷடாதாரகரமும் ஆத்துமமந்திரசாதனக்
 பித்து தசவிதபஹாநாதங்களையும் அதன் சொரூபத்தையும்
 றத்தையும் அதனங்கவந்தனை, சிவபுராணம் முதலிய புரா
 ணத்திற்றது. சூதுணிப்பிருங்கணமுண்டு. இதுஎல்லாவச்
 சிவமீசுனி, பொதுவாயினும் சன்னியாசிகளுக்கு மிக்க
 சிறந்தது. ஆகவேயிதனை ஹம்ஸோபநிடதமென்றது. இ
 துசுவேதாசுவதரவுபநிடதத்திற் குரியபடி ஹம்சனென்ற ஜீ
 வனதுசொரூபத்தையும், பரமஹம்சனென்றபரமேசுவரசொ
 ரூபத்தையும் ஐக்கியப்படுத்தியுபதேசித்து அத்வைதானந்
 தசாமீராஜ்யத்தைக்கொடுப்பது. இதனைப்பிரானவித்தை
 யென்பர். இதுபல்லுபநிடதங்களிலும் நிரூபிக்கப்பட்டதா
 வித்தையாயினும், இவ்வுபநிடதத்திலது சாங்கோபாங்க
 க நிரூபிக்கப்பட்டது. ஹம்சனதுவிசுவரூபதியானமும் சு
 சொரூபதியானமும் இதில் விரிவாயுண்டு. இதற்கு ஸ்ரீச
 க்ரானந்தபகவத்பாதசுவாமிகள், பட்டநாராயணர், வித்
 ரணபஸ்வாமிகள் முதலிய முன்னோருரையன்றி சுதாசி
 யோகிகளென்பவருரையுமொன்றுண்டு. சிவாத்வைதிக
 த்து இன்றியமையாதவ்வுபநிடதத்தை யாம் ஹம்ஸவ
 டிவென்ற பெயரையுடைய வடமொழிவிவாக்கியானத்தா
 ராய சிவாத்வைதானித்தோமாயினும், தமிழிலும் அத
 ன்நாவுடையார்க்காகமொழிபெயர்த்தோம். சாம்பவசிகா
 ரன் இன்னுலைத் தன்னுல்போலேற்று எம்மையா
 ரன் வாரண அகிலநாதனம்பிகைபாகன் திருவடிமலர்
 ததியாணிப்பாம்.

கிரந்தகர்த்தர்

1
 2
 3
 4
 5
 6
 7
 8
 9
 10
 11
 12
 13
 14
 15
 16
 17
 18
 19
 20
 21
 22
 23
 24
 25
 26
 27
 28
 29
 30
 31
 32
 33
 34
 35
 36
 37
 38
 39
 40
 41
 42
 43
 44
 45
 46
 47
 48
 49
 50
 51
 52
 53
 54
 55
 56
 57
 58
 59
 60
 61
 62
 63
 64
 65
 66
 67
 68
 69
 70
 71
 72
 73
 74
 75
 76
 77
 78
 79
 80
 81
 82
 83
 84
 85
 86
 87
 88
 89
 90
 91
 92
 93
 94
 95
 96
 97
 98
 99
 100

பாராயணபாடம்

வுடுவா லிமெஸுஷாவிஃ | வடிதநாமெ து ரீயம் ய
 டாஹுமலா நாபெ விநீநாஹதி ததாரீயாதீதம்
 ஹதி. சுபொ நாடி சூயாராக் ப்ரஹ்மயுவாநு
 ஸுபுஸுபிகஸங்காஸம் ஸபெவஸு ஹபரதாதெ து
 வுடுத | சுயஹம்ஸஜ்ஜி? சுபுதமாயதீஹடி- வர
 ஹம்ஸொபெவதா- ஹம்ஸீஜ-ஸுஸாகிம்- ஸொஹம்சீயகம்-
 ஷுடும்ஸொஹாராது யொரெகவிஸ்திஸஹஸுரான்ஷ
 ஸுதர் நயிகாநிஹவந்தி | ஸஹ்ரநாய ஸொராய நிராஜ
 நாய நிராஹாஸா தநுஸகக்ஷுபுரவொடியாடி தீஷொ
 ராஹுராவெளஷுட-ஹுடியாடி நுநுஸகந நுரொஸா
 ஹததிஹவங்குக்ரஹுடியெஹம்ஸரீதூ நயநுரெயெடி
 தீஷொரெளஷுக்ரவொங்காரஸிரக காரம்ஸிடி-ஹிணெ
 து ௦. ௩-வடுவெ ௨-வம் ரு-பெராரா-புரான் ஹுணள
 சிவிபம் சு-தம் சுரநாடித நுநாசுஜெவொஹம்ஸுஹா
 ரததநுசீயிபதெ ஹவம்ஹம்ஸவஸா தஹுநுநொவிஹ
 ரு கபெஸுபவ ஜவெகாடாநாடிதநுஹவதி | ஸஹடி
 ஸவிப உஷஜாயதெ திவிணிதிவ்யபிம் விணிவிணிதிவிதிபடி
 வுடாநாடிவிதிபிம் | ஸவநாடிதநுதய-பிவ-வடிவ
 தீநாடி | ஷ ஷுஷாஹநாடி | ஸவதொவெணநாடி |
 சுஷுதொ ஹநநாடி | டுஸதொ ரெவநாடி | நவம்ஸவ
 ரிதஜுடி ௨ரெவாஹுஸெசு | பூயரெ வி-விணிமா து
 சிதீயெமா துஹஜநுடி திதீயெஹெதம் யாதி வது
 பெ-கவெதஸிரம் | வம் ஹஸு வதெ தாது ஷெஷு
 தநிஷெவணடி | ஸவதொமஹவிஜாநம் வராவாஹா த
 யாஷுதெ கடிஸுநம் நவதெதெஹம் டிவா வக்ஷஸுயா
 ரெடி டுஸம்வ வரம்ஸு ஹமெவக்ஷுஹா துஸம்நீயள
 தஹுநுநொவிதெ ௨நவமிமதெதஸம்ஸுவிசுதுடி
 ஸுஷுபாவெ ஸுடாஸிவொஸாதுதா ஸவ-காஷு
 தஹுயெஜுரகிம் ஸு-பொநிதெதாநிராஜ நஸாஹம் தக
 ஸு-காஸயதீதிவெதாநுவஹநுஹவதீதுவநிஷசு ||
 வஹ்நுடிததிஸாந்தி ||

ஹம்ஸொவநிஷசுஸரீவம் ||

ஹம்ஸோபநிடதத்தின்

பேருரை.

அவதரணிகை

இனி வேதநாயகி சர்வவேதாந்தங்களிலும் யோகிகளுக்குரிய தாண் கொண்டாடப்பெற்ற ஆன்மமந்திரரகசியத்தை எல்லாவே தாந்தங்களுக்கும் சாதாரணமான உபதேசமுறையில் கீர்ப்பித்தரு ன்வாளாய் கௌதமர் சனக்குமாரர் இவ்விருமகாமுனிகளின் சம் வாதரூபமாக வித்தையைத் தொடங்குகின்றார்.

ஊமவநுஸவ-புயபி-ஜ ஸவ-புஸாஹி விஸாராடி |
ஸு-வூவிஷு-வ வொயொஹியெநொவாயெநஜாயெந

(இ—ள்) எல்லாதர்மங்களையும் அறிந்து எல்லாச் சா ஸ்திரங்களின் பொருள்களையும் நன்றாகத் தெரிந்துகொண்ட ஓ பகவானே! எந்தவுபாயத்தால் பிரம்மவித்தையின் அறிவு ண்டாம். (அதனை யுபதேசித்தஞ்ஞவாயாக என்று கௌதமர் வினவினார்) என்பது

(வி—ரை.) எல்லாத்தருமங்களையும்றிந்து = தமதுஆச்சிரம த்துக்குரிய எல்லாத்தருமங்களையும்னுஷ்டித்து எல்லாச் சாஸ்திர ங்களின் பொருள்களையும் நன்றாய்த்தெரிந்துகொண்ட என்று மே லே அறிவுகூறிக்கப்படுதலால். பகவானேயென்றுவிளித்தலால்நா னவைவராக்கியங்களில் பரிபூர்த்திஒருவாறு ஆசிரியனிடத்துஅமை க்கப்பட்டதாமென்க. இதனால் “சூஹிநொநஹிஸாஹி”ராய-பு- ஸூவாரெ ஸூவாயதஸுவி | ஸூயபாவரதெயஸு தோவா ரு-விஷு-வ-புயா-பி எவன் சாஸ்திரங்களைக்கற்பான், எவனவ ற்றையுபதேசிப்பான், எவனவற்றையனுஷ்டிப்பான் அவனேயாசி ரியனாம்” என்று ஆன்றோர்கூறிய ஆசிரியவிலக்கணம் தழாப்பட் டதென்க. எந்த உபாயத்தால் = எந்த கல்பமான அந்தரங்கசா

தனத்தால்; பிரம்மவித்தையின் அறிவு = ஆன்மாவின் சைதன்
 னியமென்றற்போல் ஈண்டம்மந்த ஆறும் வேற்றுமை ஒற்றுமை
 யையே குறித்தலால் பிரம்மவித்தையாகிய அறிவென்பதனடொ
 ருள். அறிவென்பது பொதுச் சொல்லாதலால், அதன் விசேட
 மாயபிரம்மவித்தையானது இங்குவிசேடணமாயமைக்கப்பட்டது-
 சாமான்னியத்தில் விசேடத்தை ஒற்றுமைப்பொருள் கொண்டாரு
 ம் வேற்றுமைபால் வழங்குவது ராகுவின் கிரம், பதுமையின் சரீர
 மென்பதாதி பல்விடங்களிலானீரூர் வழக்கிலமைந்ததேயாமென்
 க- பிரம்மவித்தையென்பது பிரம்மக்காரமாய்ப்பரிணமித்த ஆந்
 தக்கரண்வீருத்தியாம். உண்டாக்கும் = அபிவித்திடையும், வெ
 ளிப்படும். அதனையுபதேசித்தருளிவாய் என்பது பிரகாசனத்தால்
 வானிலைபற்றிவருவித்த்சொற்றொடர். பின்னர் சனத்குமார்முனி
 வர்உபதேசிக்குங்கால் சீடனைக்கொளதமனென விளித்தலால், இ
 ங்குவினவியசிடர்கொளதமனெனட்பொருள் படுத்த லேமென் க. இ
 கவனமின்றி உபனிடதத்துவக்கத்திறுனை கொளதம உவாவ =
 கொளதமர் வினவினார் என்று சேர்த்துப்படித்தது முண்டு. சங்க
 ரானந்தகுருடூர்த்திகள் இயற்றிய உரையில் முதல் மூன்றாமந்திர
 ங்களும் இறுதியில் மூன்று மந்திரங்களும் ஒழித்து இடையே உள்
 ளமந்திரங்களை உரையிடப்பட்டிருக்கின்றன. இம்மந்திரங்கள்
 யெல்லாவற்றையும் நாராயணபட்டர் உரையிட்டாராயினும் அவ்
 வுரைவடநாட்டுப்பாடத்தையனுசரித்தமையால் தென்னாட்டுப் பா
 டத்தை யனுசரித்துச் செய்யப்பட்ட இவ்வுரையில் சிறிதுவேற்று
 மைகள் காணப்படும். அவைகளை யாங்காங்கு விரிப்பாம்.

அவதரணிகை

சனத்குமாரர் உபதேசிக்கும்முறையைக் கூறுகின்றார்,

ஸநஸ்கு-ஹாரஉவாஸ |

விவாஸ்யஸ்யபுரெஷு-பிக-ஜாக்வாவநாகிநம் |

வாஸ-கத்யாக்யபிக-தஸ்யஸு-மௌகதிகநு-க|| என்று

(இ—ள்) சனத்குமாரர் சொன்னார். சந்திதர்பங்கி
 லும் (உண்மையை விசாரித்து பரமசிவனது சம்மதத்தைத்

தழுவி பார்வதிபால் சொல்லப்பட்ட அந்தமதமாகிய தத்துவத்
தை ஒ கௌதம! கேட்பாயாக) என்பது

(வி—ரை) சர்வதர்மங்களிலும் என்றது எல்லாவற்றிலும்
ங்களிலும் என்ற தருத்தால். உண்மையைவிசாரித்து அன்றாடம்
கண்டதர்மங்களையனுஷ்டித்தலானுண்டாகும் பயன்களின்சொரு
பத்தை யறிந்து என்றது பொருளாகும். பரமேசுவரனதுமதம் = பர
மேசுவரனது திருமுகமண்டலத்துதித்தவேதாகிகள் - அறிந்து =
என்றமைபாலபரமேசுவரனது ஆஞ்ஞாசொருபங்களானவேதாகி
களைமுறைவழாது மூகறிஞர்பாற் கேட்டவர்கே வேதாந்தாசாரிப
த்துவம் சிறுக்குமென்பது வெளிப்பட்டது எக்காலத்தும் எக்கன்ம
த்துக்கும் ஏழ்வருணத்தவருக்கு மகிகாரம் அவ்வக்கன்மவியல்பை
யறிவித்துநன் னூர்ப்பிற்பிறி யறிபுமைபாதென்பது இதன்கருத்
தாம். பார்வதியால் சொல்லப்பட்டது சிவனதுமதமென்றுக்குறித்
த்தமையால் இப்பிரம்மவித்தையின் வரவுபரமேசுவரன்பார்வதிமு
தலிய பரமபூர்வசத்துருத்த பரம்பரையிலுள்ளதெனக் காட்டப்
பட்டது. பரமேசுவரன் மன்கையற்கருமலம்கட்டுப்பதேசிக்கஅவ்
வன்மையின் திருமுலைப்பாலுண்டுகளித்த குமரன் அவ்வம்மையிட
த்தே அன்னல்லுபதேசத்தை முனையேற்ற வதனை அம்முருக
க்கடவுளடியினைபொற்றி சனற்குமாரமு றியவர்பாற்கேட்டுச்சிங்
தித்துத்தெளிந்தாவெனக் கந்தபுராணம் சனற்குமாரசங்கிதை மலை
யமலைக்கண்டத்துமாண்பெய்திய சிவத்தத்துவசுதாநிதியில் விரிந்து
கிடைக்குமோர் உண்மையே இதன்உண்மைத்தருத்தாமென்க. இ
தன்விரிவை அச்சிவத்தத்துவ சுதாநிதிக்குபாயியற்றிய சிந்தாமணிபு
ரையில் காணலாம். அல்லது : (ஹமவாநு ஸநதூரோஸுஸ்வ
ஹதூராக்ஷதெ = பகவான்சனத்துமாரர் அவரையேஸ்கக்
தனென்பார்) என்று சாந்தோக்கியவுபநிடதம் கூறியவாழ்நீரான்ம
சனத்துமாரர் என்ற சொல்லுக்குமுருகக்கடவுளே பொருளாயி
னுமாகுத. தத்துவத்தையுபதேசிப்பேன்கேள் என்றதால் புனை
முதலிய விபற்பிரமாணத்தனால் அந்நைமரியவியலாதுபற்றி. அ
து ஆசிரியனது சுதபதேசத்தாற்றான் கிடைக்கப்பாலதென்பதரு
நித்தப்பட்டதாயிற்று - முன்னரே 'உண்மையுபதேசித்தருள்வாய்
என வாசிரியனை நோக்கி வினவிய சீடனுக்குமின்னும் கேள் என

உபநிஷத்வித்தியா

ஆணையிடுதல் அகத்தும்புறத்தும் சிதறுண்டிடுக்கும் பஸ்கோடிவி
ஷயங்களில்எதிலும் மனநதப்பற்றவொட்டாது ஒருவகைப்பட்டுத்
தித்தமதுபதேசத்தையெற்குமாறு திட்டப்படுத்தவேண்டியவாசிரி
யுன் றொழிலைக் குறித்ததாம்.

அவதரணிகை

இங்ங்னமுபதேசமுறை பற்றியோர் பீடிகையிட்டு உபதேசி
க்கப்புகும் விஷயத்தில் சீடனுக்குப் பேரவா பிறக்கவேண்டி அவ்
விஷயத்தை முன் அர்த்தவாதநியாயத்தாற் புகழ்கின்றார்.

சுநாவெய்யபிடிஃ மஹிஃ யொயிநெ கொஸவநிஃ
ஹஃஸஸுராகுதிவிஸாரஃ ஹகிஃகிஹவஃபுஃ ||

(இ—ள்) இது யோக்களுக்கு கோசம் போதுள்ளதா
கையால் மிகவும் ரகசியமாயுள்ளது- சொல்லக்கூடாதது
ழம்சத்தின் ஆகிருதியும் வீஸ்தாரமும் புக்திமுத்திபலனையும்
கொடுப்பது. (என்பது)

(வி—ரை) யோகி=ஜீவாத்மபரமாத்மமாக்களின் நெருங்கிய
சேர்க்கையே யோசமாதலால் அதையுடையவன். 'ஸஃயொமொ
யொமஹதஃ' 'தஃஜீவாத்மபரமாத்மமாக்களின் யோகமேயோகமெனப்படும' என்றுபாஞ்ஞவ
ஸ்கியர் அதனிலக்கணம் கூறினமையாலென்க. ஆத்மலாகவல்லிய
ஞானத்தை விரும்புவான் என்பதுகருத்து. கோசம்=தனது ஆ
பத்தன்மங்களின்வைப்பு. எதுபொன்றதென்றால் அதனைக்காற்க
முயல்வதுபோல் இதனையும் கார்க்கவேண்டியது என்பதுகருத்து.
ரகசியம் = அகத்தில் நிலைபெற்றதாதலால் இதனைப் புறத்தேயறி
வதுகூடாது. சொல்லக்கூடாதது=விஷயன் புத்திரன் முதலிய
அதிகாரிகளுக்கன்றி மற்றவர்களுக்கிதனையுபதேசிக்கக்கூடாதென்
பதுகருத்து. அல்லது, சொல்லுதற்கரிய பெரியவிஷயங்கள் நி
றைந்தஹையால் இது சொல்லமுடியாதென்றும் பொருள் கொள்ள
லாம். அல்லது ரகசியமென்றும் சொல்லக்கூடாதென்றும் சொ

ன்னமையால் அனுபவத்தாலிதன் சொருபத்தையறிந்த ஆகிரிய ளருள்வலியால் இதுகிடைக்கற்பாலதேயன்றி எளிதில் அறியப் பாற்றன்று எனக்கொண்டும் பொருத்தலாம். இது கிவசம்மதமே னமுன்குறித்தமையால் னைதிகமென்றேற்படுத்தலால் அதனையும் சேர்க்க சுருதி உபுத்தி கூடாது; வங்களை இதற்குப் பிரமாணமாய் என்பதுகிடைத்தது. யோகிக்கு என்றது யேகியாகியஉணக்கு என்றபொருளிலுமமையும். ஆதலால் இவ்வுபுத்திசத்துக்கடிகாரம் முக்கியமாய் யோகமென்பது குறிக்கப்பட்டது. ஹம்ஸத்தினது = அம்ஸம்ந்திரத்தினது, அல்லது ஜீவனது, அல்லது பிராணத்தி னது என்று முப்பொருள்களும் கொடுக்கத்தக்க ஹம்சமென்ற சொல்லால் பிரமேயத்தைக் குறித்தமையால் ஹம்சம்ந்திரத்தின் பொருளும் பிராணனுக்கு அதிட்டாதாவுமான சைதன்னியமே இ தன்பொருளாயிற்று. ஆகிருதி = சுருபம்; விஸ்தாரம் = இலக்க னம். புத்தி = டேபாகம்; அதன்முத்தி = ஒழிவு, அஃதேயன். எனது

அபாதரணிகை

இனி அதன் சொருபத்தையும் அதிரியையும் குறிக்கின்றார்
சுயஹம்ஸவர! ஹம்ஸநீண்ட உபாஹராவ ராஜே!

ஹ்மஹாரிணை டானாய மாரஹதாய ஹம்
ஸொஹம்ஹம்ஸெதி ஸடா ய ராயநு ஸவபடு
ஹெஷுஹராவடுவதடுததி என்று

(இ--ள்) இனி ஹம்ஸபரஹம்ஸநீண்டபத்தைநிரூபிப் பாம். பிரம்மசாரியும்சாந்தனும் சூருபத்தனுமானவனுக்கே ஹம்ஸன் ஹம்ஸன் என்று எப்பொழுதும் தியானித்துக்கொ ண்டு எல்லாச் சரீரத்திலும் வியாபித்திருக்கின்றது. எனது

(வி--ரை) இனி யென்றது பிரதிஞ்ஞையின் துவக்கம். உபுதேசத்தின்மங்களாசரணமுமாம். ஹம்ஸ பரமஹம்ஸநீண்டப தை = ஹம்சரென்ற சன்னியாசிகளுக்குபரமமாய் அவசியமறிய த்தகதாய் உள்ள ஹம்சத்தின் = ஹம்சம்ந்திரத்தின் கிரீண்யத்தை = உபாஸ்தியின் கிரமத்தையும் சொருபத்தையும், இதுபற்றும்

= நன்கெடுத்துரைப்பாம், உபதேசிப்பாம்: பிரம்மசாரி = பிரம்ம
 தையறியுவிரும்புவோன், விஷயககத்தைவெறுத்தவன்; சாந்த
 ன் = புலனடக்கமுள்ளவன்; குருபக்தன் = „யஸ்யுபேவெ வ
 ராஹுதிப-புராபேவெ தயாம-ரௌ | = „எவனுக்குதேவனி
 டத்தில் பூர்ணமான பக்தியுண்டு, தேவனிடத்திலுள்ள துபோல்கு
 ருவினிடத்திலுமுண்டு;” என்று சுவேதாசுவதரம் குறித்த விஸக்
 தணமுள்ளான்; ஹம்ஸன் = சீவன், பிரத்தியகாத்மமா; அம்ஸ
 னென்று = ஹம் - ஸ; என்று; ‘ஹம்’ என்பது உச்சகாசமும் ஸர
 ன்பதி நிச்சுாசமுமாதலால் முற்பகுதிபந்தத்தையும் சப்தத்துக்
 காதாரமான பூதாகாசத்தையும் பொருளாய்க்கொண்டு ‘ஹம்’
 என்ற சொல்லும் ஏதேசமாய் அவித்யோபாதிபுரண சைதன்யத்
 தைக்குறிக்கும்; ஸ- என்ற பிற்பகுதிமோட்சரூபமாய் சரஸ்வதி
 பீஜமாய் கின்று சுத்தப் பிரம்மத்தையறிவிக்கும் கருவிபுரணாத
 த்தைக்குறிப்பதாய் வித்யோபாதிசைதன்யத்தைச் சொல்லுவதாம்
 இதனை முறைபுரட்டி யுச்சரித்தால் ஸோஹ மென்ற குமாதலால்
 பிரத்தியக் பிரம்மைக்கியம் இசைப்பொருளாம்; இம்மந்திரத்தை
 எந்தப் பிராணிபாதிப ஜீவனும இடையறாது ஜிக்கிறவனே பா
 யினும், அது தியானத்துடா ிகூடாமையால் பயனற்றதெனக்
 குறிக்கின்றார் தியானித்துக்கொண்டு என்றதால். மேற்கண்ட ஜீ
 வப் பிரம்மைக்கியதியானம் இடையறாதுள்ளவர்க்கு உண்டாகும்
 பயனைக் குறித்தின்றார் எல்லாத் சரீரத்திலுமென்பதால். அஃபா
 காயத்திரிவித்தையின் ரகசியமறிந்த புருடன் சர்வசரீரங்களையும்
 வியாபித்து ஏகாத்துமானந்தகைவல்யத்தைப் பெறுவான். —து

அவதரணிகை

1 மேற்கண்டபடி பரிபூர்ணமாக ஹம்சத்தையானிகுக்கும் மு
 றையையும் அதன்பயனையும் குறித்தின்றார்.

யயாஹுயிர்காஷெஷ-திவெஷ-வெதவியவ

தவ்விஷ்வாநஸ்தி-கூஷெஷ-கி|| என்று.

(இ—ள்) எங்ஙனம் கட்டைகளில் தீயுள் எள்ளுகளில்

எள்ளையும் மந்தி நஞ்சும் அங்ஙனமவனையறிந்தவர் நி
 ருத்தியவப்பெறுமாட்டார். —து.

(வி—ரை) இவ்வகை திருஷ்டார்த்தம் பிரம்மோபநிடதத்தி
ம்சுவேதாந்நா கரோபநிடதத்து முளதேயாதலால் அத்நுரைநய
யங்கே கண்டதெனிக; மீருத்துயு=சம்சாரம்; அடையமாட்டான்
என்பதற்கு மோட்சத்தைப்பெறுவான் என்பது கருத்து. எ—து

அவதர்ணிகை

இனிஹம்ஸனென்ற பிராணத்தைத் தன்வசப்படுத்தி முறை
பிறழாத நடத்தக்கருதுவோர் அறியவேண்டிய முறையையும் அவ்
விதமானுஷ்டிப்பதாஜ்ஞாநாரூம் பயனையும் நிரூபிக்கின்றார்.

மஹிவஷ்டி ஹா யாரா ஹாய-ஹி-ஹாவ்ய

ஸூயிஷ்டா நம் சிஃப்ரஹிணிக்ருத

ஹிவஷ்டி-ஹி-ஹாய-ஹி-ஹாவ்ய

விஸ-ஹிவஷ்டி-ஹி-ஹாய-ஹி-ஹாவ்ய

ஹி-ஹாய-ஹி-ஹாய-ஹி-ஹாவ்ய

ஹி-ஹாய-ஹி-ஹாய-ஹி-ஹாவ்ய

(இ—ள்) குதஸ்தானத்தைத் தகைந்து ஆதாரத்திவி
ருந்து வாயுஸ்வகிளிப்பி சுவாதிட்டானத்தை மூன்று மூ
றைபிரதட்சிணம் செய்து மணியூர்த்தையடைந்து அனாகத்
த்தை க்கடந்து விசத்தத்தில் பிராணன்களை நிருத்தி ஆத்
னாஸ்தானத்தையனுசரித்து பிரம்மரந்திரத்தையானித்து
யான் மூன்று மாத்திரைகளுள்ளவனென எப்பொழுதும் நி
யானித்து (உண்மையை) க்காண்பான் உருவமற்றவனுமா
வான்

(வி—ரை) குதஸ்தானத்தைத் தகைந்து என்றதால் அபா
னத்தைச் சுருக்கி ஹர்த்துவமுகப்படுத்தவேண்டுமென்பது புலப்
பட்டது. அதுயோகசாஸ்திரங்களிலும், அதன் விதியைக் குறிக்
கு வேறுபநிடதங்களிலும், நிரூபிக்கப்பட்ட ஆசன் முறைகொ
ண்டு ஆன்மாவின் அறிண்வயதோமுகப்படுத்தும் அபாணத்தைநி

தீர்த்திக் கவெண்டுமென்பது முடிந்தகருத்து; ஆதாரத்தினின்று = மூலாதாரமென்ற ஸ்தானத்தினின்று; வாயுவைக்கிளப்பி = அபாணம்சத்தைவிலக்கி சுத்தப்பிராணம்சத்தை மேலோக்கச்செய்து; மும்முறைப்பிரதட்சணம் செய்து என்றது ஸ்வாதிட்டானமென்ற சக்கரம் கூடாமனை மூலத்துவாரமுள்ளதாய் குண்டலினீச் சத்தியின் குடியிருப்பிடமாகலால் அவ்விடத்தில் காயாக்கினியைமூழ்கவைத்து குண்டலியைவிலக்கி பிரம்மநாடியிலுட் புகுவதற்காக அவ்வளவுகாலம் பிராணன் செய்யவேண்டிய தொழிலைக் குறித்தது. விசத்தியில் பிராணனைத்தகைந்து என்றது விசத்திமுதல் உள்ளமேலாதாரங்களின்வழி அதிசூட்சுமமாதலாலென்க - 'பிரம்மரத்திரத்தைத் தியானித்து' பிரம்மரத்திரத்தில் பிராணன்பிரவேசிப்பது ஐயங்கென்றிருவாயுமகப்பபாமையால் அதுதன்மனதுக்கே புலப்படுமாறு, இடையறாது சிந்தித்தவிதன் கருத்தாம். மூன்றுமாத்திரைகளுள்ளவன் என்றது பிரணவமாம். அல்லது ஜடன், ஜீவன், ஈசுவரன் முதலிய மூவகைப்பட்டப்பிரபஞ்சமெல்லாம் அதன்பொருளாகும். பிரணவமும் பிரணவப்பொருளாய்சம்ஸதமும் தானேயின்றி நினைப்பதென்றால் தனது சொருபத்திற் கற்பிதமென்றேநினைத்தொழிப்பது. எப்பொழுதுமென்றதனால் இவ்வகையான அஃவிச்சினைதை தாராநியாயத்தாஸ்திரச்சாதிவிடாப்படாது தன்சாதித்தொடர்பாகவேநிற்கவேண்டும் என்றதாயிற்று. உண்மையைக்கண்ணபான் = இப்பொழுது கண்டது உண்மையென்றதால் இதற்கு முன்கண்ட தெல்லாமதற்கெதிர்ப்பெயன்றதாயிற்று, மூலத்தில் காண்பானென்றேயிருத்தலால் பொருளல்லாததைப் பொருளெனமயங்கி கண்டகாட்சி மருட்காட்சியே யன்றிதெருட்காட்சியாகாதெனப் பொருள் விளக்குகின்றமையால் அப்பொருள்விளக்கவே உண்மையென்பதையாம் வருவித்தோமென்க. உருவமற்றவனுமென்ற உண்மையால் நாமமற்றவனும் குறிக்கப்படுவான். ஆகவே நாமருபவின் சுத்தசொருபமே அஐபாமகாநிஷ்டனுக்கு பரமப்பிரயோஜனமாமென்பது சொல்லப்பட்டது.

எ-து.

அவதரணிகை

சித்தியின் குறிகளைக் காட்டுகின்றார்,

சூதெயெ கிஷ்ராவஸ்யாடியொ ஹவந்தி

யாவெஜெ கெளயெபுஜேஷுவதி ||

தெநஜஜெத வாவெஜேஷா

வாரூணாஃ க்ரீயா

வாயவ்யாஃ மஜேதாஜெள வுஜி:

வெளவெஜெ ராக்:

ஸம்ஸாந்யாஃ ஐவ்யாஜாநம்

ஜெயெஜெ வெவராஜெ

கௌவொ ஜாமுஜவஸ்யா

கணிகுசாயாஃ வுஷ:

விவெ ஸுஷுவதி:

வஜேத்யாஜெ தாநீயதி ||

(இ—ள) அவனுக்கு எட்டுவகை அறிவுண்டாகும். கிழக்குதளத்தில் புண்ணியப்பிவிர்ந்த ஆக்னேயத்தில் நித்திரை ஆலஸ்யம் முதலியதுண்டாகும். தென்புறத்தில் கரோபுத்தி உண்டாகும், நிருநதிதிக்கில் பாவத்தில் புத்தி, மேற்குதளத்தில் விளையாட்டு, வாயுதிக்கில் நடைமுதலியவற்றின் புத்தி, வடபுறத்தில் பிரீதி, ஈசானத்தில் ஒருபொருளை வாங்குதல், மத்தியத்தில் வைராக்யம். கேசரத்தில் ஜாக் கிரதவஸ்தை. மொட்டில் சொப்பனாவஸ்தை, விங்கத்தில் சுமுத்தி, அத் தாமரைவிட்டால் தூரியமுண்டாகும் (என்பது)

(வி—ரை) பிராணனுடன் கலந்து ஆன்மாமணிபூங்கத்திலுள்ள அஷ்டதளபத்மத்தில் சஞ்சரிக்கும் பொழுது முறையே மேற்குண்ட பிரவிர்த்திகள் உண்டாம். புண்யம் = கொலைமறுக்கல் முதலியன. கிருச்சிரம் = சாந்திராயணம் முதலிய விரதங்கள். முத்தலியன வென்பதால் அச்சம் அருவருப்பு முதலிய உற்றைக்கொள்ளவேண்டும். பாபம் = வேதங்களிலும் ஸ்மிருதிகளிலும் விலக்கப்பட் டதை யனுபுத்தலாலுண்டாகும் அகிரஷ்டம். கஷத்திரியந்

முதலியோர்க்கு பண்டையெடுத்தல் வேட்டையாடுதல் முதலியனத்
 தம்மங்களாகவிதிக்கப்பட்டமையாலும் தெண்டாடிகாரம் தர்மமே
 யாதலாலும். கொரோமென்பது பூபாபத்திலும் வேராக எடுத்துக்கா
 ட்டப்பட்டது. வினையாட்டு = இது குழந்தைகளின் தொழி
 லைப்போல் சிறித்தல் சொறிதல் முதலியபயனற்றதொழில்களைக்
 குறிக்கும். நடைமுதலியவற்றில் = விடுதல் முதலியவற்றில். தி
 ருப்தி = அன்பும் இதனுள்ளடங்கியதே. பொருளைப்பாங்குதல் =
 பொருளாசை. ஆகவே பூர்வதளத்திலும் வடக்குதளத்திலும் பிரா
 ணனைச் செலுத்தலாமேயன்றி மற்றவிடத்திற் செலுத்தல் விபரீத
 ப்பயனையளிக்குமென்றதேற்பட்டது. அன்பும் அம்புலி குடியெ
 ம்பிரான் திருவடிகளிலமையாதுழி அவ்வடக்குதளத்தில் சஞ்சரிப்
 பதும் கூடாது. எட்டுதளங்களில் ஜீவசஞ்சாரத்தின் பயன் சொ
 ல்ப்பட்டபிரகரணமாதலால் மற்றவிடத்து முள்ளபயனையும் மு
 றைப்படி குறிக்கின்றார். நடுவிலென்பதாதியால். வைராக்கியம்
 = துறவு. இஃதே உத்தமாச்சிரமபரமாதிகாரமாம். லிங்கம் என்
 பது தாமரைமலருள் மலிந்துகிடக்கும் தாதுக்களென்ற அதன்
 குரியாம். தாமரைவிடுதலென்பது அம்மணிபூரசக்கிரத்தைவிட்டு
 சுழிமுனைவழிபற்றிமேனோங்கிச்செல்லுதல். துரியமென்பது மூவ
 வத்தைகளும் கடந்ததோர்வததை.

அவதாரணிகை

இங்ஙனம் நான்கடிஸ்தைகளிலும் ஸகளமான ஆன்மகொரு
 பத்தை நிரூபித்து அதனை நிஷ்களப்படுத்தும் வழியைக் காட்டு
 கின்றார்.

யஜாமஹெஸா நாஷெ விஷீநொஹவதி
 ததூரீயாதீதஹவதி

(இ—ள்) இனியெப்பொழுது நாதத்தில் ஹம்சன் ஸ
 திப்பான் அதுவே துரியாதீதமாகும். எ—ன்

(வி—ரை) இங்கு நாதமென்பது அனாதத்தில் தோன்று
 ம்பராசக்திருபநாதமாம். சூநநுருக்ஷணைநாஹவநாஜிஷெ.

ஸௌநாடிதூநாவரிண்குந்தவருவியீஸௌ | = அநுந
தமென்ற விடத்தில் சுத்தானந்த சொரூபமாய் நாதரூபமாய் உ
னது ரூபம் திரிந்திருக்கின்றதல்லவா ஓ ஈசுவரீ! என்றுகாளிதாஸன்
பஞ்சஸ்தவத்தில் அருளிச்செய்தானென்க.

அவதரணிகை

இனி ஆத்மா லயிக்கக்கூடிய கரணநாதசொரூபத்தை நிரூபி
க்கின்றார்.

கயோநாடிசூபாராக் ஸ்ரஹ்ஸ்ய வ்யக்ஷம்

ஸஹ்ஸுபிகஸங்காஸம்

ஹவெஸ்ய ஹ்வாஜிதூக்யுதெ ||

(இ—ள்) இனி நாதம் ஆதாமுதல் பிரம்மநீதரபரிய
ந்தமுள்ளது. சுத்தஸ்பழகம் போன்ற பரமாத்மம் சொரூப
மான பிரம்மமே அதுவாம். (ஏ—து)

(வி—ரை) ஆதாரம் = மூலாதாரம். நாதம் = ஆன்மா
வின் உபாதியாயுள்ளது. உபாதிவிலயவிடத்து ஜீவன்-சுத்தச
ச்சிதானந்தமாயினும், சார்ந்ததன் வண்ணமாய் நிறநல் அவுனியல்
பாகவே அவித்தையின் கண்கலந்து ஜீவனெனவிவகரிக்கப்பட்டும்
வித்தியாசக்திபலத்தால் பரமாத்மாவென வழங்கப்படுவதும் அவ
னே யன்றிவேறுபொருளில்லை யெனக்குறித்தற்காகவே சுத்தஸ்ப
ழகம் போன்ற என்பதாதி சொற்றொடர் அமைக்கப்பட்டதாம். இ
தனால் ஐடஜீவேச்சுராஜிதேற்றுமைகள்-நில்களான்ம சொரூபத்
திறுநே கற்பித்தமென்பதும் ஜீவன் பரமாத்மமா என்பதாகிகள்
கேவலம் சொன்மாத்மநிரயில்மைந்ததேயன்றி தனிமுதற்பொரு
ட்களல்லவென்றும், இதனால் குறிக்கப்பட்டது. காளிதாசாதிக
ள் மின்னற்கொடிபோன்ற சொரூபமாய் வர்ணித்ததும், ஸ்ரீமத்
ஜகத்குருசுவாமிகள் தேவீபுஜங்கத்தின்கண்ணே ஷடாதாரங்க
ளுக்குட்பட்ட தேடிவொன்றென நிரூபித்ததும் ஸ்ரீகுதசங்கிதை
ஆயிர்த்தாரையென் நிரூபித்ததும் இந்த சுத்தஸ்பழகம் போன்ற
நாதத்தையேயாம்.

உபநிஷத்விதிநியா

௨௦௦௨ = 1950 ஆவதரணிகை

இனி ஹம்ஸமந்திரத்தின் ரிஷி சந்தம் முதலியவற்றைக்குறிக்கின்றார்.

ஈய ஹம்ஸ ஜஷிஃ ஸவகுதமாயத்ரீ மநஃ
 வரஃஹம்ஸொ ஷ்வதா| ஹம் ஸீஜம்ஸுஸுத
 ஸொஹம் கீருகம் | ஷட்வொ | ஸஹொரா
 துபொரொகவிஸ்திவஹஸுராணி | ஷட்வொ
 யிகாதி ஹஸ்தி | ஸுமியபாய ஸொரோயாமிநம்
 ஜநாய நிராஹாவாய சுதநஸூகிஷு
 ஷயாக் ஷட்வொரோஹொம் ஸௌஷடீ
 ஹுஷயாஷுமந்ரொஸகந ந்ரொஸௌஹவதஃ ||

(இ—ள்.) இனி ஹம்சன் ரிஷி, அவ்யக்தகாயத்ரீ சந்தம், பராஹம்சன்தேவதை ஹம் என்பது பீஜம்ஸுஸுத என்பது சக்திஸொஹம் என்பது கீருகம். அதன் எண்ணிக்கையாறு, பகலுயிரவும் கூடி இரு பததோராயிரத்து அறுநூறு ஆகும். சூரிபனுக்குச் சீசாமனுக்கு, நிரஞ்சன்னுக்கு நிராபாஸனுக்கு, ஸதூலமும் சூட்சுமமும் ஏவுவதும் அக்கினிக்கும் சோமனுக்கும் ஸௌஷடீ இருதயாதி அங்கநியாசமும் காரியாசமுமுண்டு.

(எ—து)

(வி—ரை) ஹம்சன் ஜீவனே இதற்கு ரிஷியாம். அவனே இம்மந்திரத்தைக்கண்டவனும் அதனையனுபவித்து சித்திபெற்றவனும் சித்திபெறுபவனுமாம். அவ்யக்தகாயத்ரீயென்றது யாப்பைக்குறித்தது ஓரடிக்கு ஆறெழுத்துள்ள செய்யுளுக்கு காயத்ரீயென்பது சந்தம். இம்மந்திரத்தில் ஆறெழுத்துக்கள் குக்கும் த்தில்மைந்தனேயென்றி தூலத்திலமையாமையால் இஈசு அவ்யத் த்காயத்ரீயென்ற குறிக்கப்பட்டது. அவ்யக்தம் குக்கும், ஹக்ராரிக்ரொசொரொஸகந்ரொஸகாய் விசர்க்கந்தளாகிய ஆறுஎழுத்துக்கள் ஈருயிர் கொண்டும் மும்மெய்கொண்டும் உருயிம்

மெய்யுமாகாத ஓரயோகவாத வெழுத்துக்கொண்டும் முடிந்ததாத
லால் இதன் சந்தமங்கனம் குறிக்கப்பட்டதென்க. மும்மெய்கள்
தூலகுக்குமகாரண சரீரங்களைக் குறிக்கும். ஈருயிர்கள் ஜீவாத்ம
பரமாத்மமாக்களைக்குறிக்கும். அயோகவாஹ வெழுத்தானது ஜட
சேதனங்களுக்கு விலக்ஷணமாய் அனிர்வசனீய மாயுள்ள மாயா
சொருபத்தைச் சொல்லும். ஆகையால் மாயையென்ற உபாதி யா
ற்றான் ஜீவாத்ம பரமாத்மபேதமும் முச்சரீரங்களும் ஆன்மா
வுக்கு என்பது புலப்படும். இரண்டு உயிரெழுத்துகளும் ஓர்இனமே
யாதலால் ஒருவனே ஆத்மாவென்பது சித்திக்கின்றது. மற்ற
துமற்றோரிடம். பரமஹம்ஸன் = பரமேசுவரன், பரமாத்மன், அ
தாவதுசைதன்னியுமாத்திரமாய்க்கொள்ளவேண்டும். அதுதேவ
தை யென்றால் அஃது இம்மந்திரத்தின் பொருள் என்பது கருத்
து. அதுபிரத்தியக பின்னமாய் நிரூபிக்கப்படுவதாம். ஹம்என்பது
ஜீவசொருபத்தையும், ஆகாசத்தையும் குறித்து, ஸம் என்பது ப
ரோக்ஷமாகத்தோன் ஹம் ஈக்ஷணையும், நாதத்தையும் குறித்தும்
நிற்குமாம் - பீஜம், சக்தி, லோகம் என்பனமந்திரத்தினந்தக்களாம் -
மேலே மந்திரத்தின் சொருபத்தையும் நிரூபித்து பிரணவத்தில்
மும்மாத்மதிரைகளமைந்தாற் போல இம்மந்திரத்தில் ஆறுமாத்ம
திரைகளமைந்தனவா மெனக்குறிக்கின்றார். அதனெண்ணிக்கை
ஆறு என்றதால் - அம்மந்திரத்தின் மூர்த்திரைகளின் எண் ஆறு
என்பது கருத்து - முன் ஆறுமாத்மதிரைகளை யொருவாறு காட்டி
னோம். ஸோஹம். என்றவிடத்தும் ஸகாரஸகாரஸகாரகா
ர ஹகாராகாராகாரகாரங்களாக ஆறுமாத்மதிரைகளுள்ளனவாம் -
ஸோஹம் என்றமந்திரத்தில் இடப்பட்டிருக்கும் இரண்டுமெய்களொ
ழிந்தால் எஞ்சலது பிரணவமேயாதலால், அதுவிசேஷமந்திரமா
ம் - அதில்ஸகாரம் சர்வபீஜமாதலாலும், ஓகாரம் நாதபீஜமாத
லாலும், எல்லாம் நாதமென்பது பூர்வப்பகுதியின் பொருள். ஹ
நாரம் ஆத்துமபீஜமாதலாலும், மகாரம் பிந்துருபமாதலாலும், ஆ
ன்மாவே அனந்தமய பிரபஞ்சோத்தந்திஸ்தானமாகிய பிந்துவா
மென்பது இதன்கருத்தாம். ஹம்பீஜம் பிரணவ முதலியவற்றை
க்குறிக்குமெனக்கொண்டு உபபிருங்கணங்களை யனுசரித்து வேறு
புலபொருள்களும் கொள்ளலாம். ஒருதின்த்தில் இம்மந்திரம் எ

ததுணைமுறைக்குறிக்கப்படுகின்ற தென்பதை இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு என்பதாற்குறிக்கின்றார். இருபத்தோராயிரத்து அறுநூறு என்றதின் பொருள் யாதெனின், கூறுதும். — அண்டமும் பிண்டமும் சமமானமாயுள்ள தாதலால் பிண்டத்தில் சுவாசங்கள் அண்டத்தில் வைசுவானரவீதியெனப்படும் நட்சத்திரசக்கிரத்தின் அம்சங்களுக்கிணையாயுள்ளன. அச்சக்கிரத்திற் பனிரெண்டு ராசிகளும் பிண்டத்தில் மேலாதாரமாயும் கீழாதாரமாயுமென்பனிரெண்டாயமைந்தன. இளைபிங்களைகளில் மாறிமாறிச்சஞ்சரிக்கும் வாயுவுக்கு ஓராறே ஈராறாக ஆரோகணவரோகணங்களில் தோன்றும். ஒவ்வொரு ராசியிலும் முப்பது கலைகளுண்டு. இங்கும் ஒவ்வொரு ராசிகளிலும் முப்பது பாகங்கள் பத்து விவாசகாலம் பிராரணன் சஞ்சரிக்கு மீடமாயுள்ளன. முன் நூறு விவாசகன் கொண்ட ஐந்து நாழிகைகள் ஒவ்வொரு ராசியின் காலமாகவே பனிரெண்டுக்கும், அறுபது நாழிகைகளாயின. அல்லது இரண்டு நாழிகைகள் கொண்ட முகூர்த்தம் முப்பதெனவும், கொள்ளலாம். அதிலும் ஒவ்வொன்றிலும் அறுபது பாகங்களுண்டு. இங்கு விவாசகனின் அம்சம் அறுபதில் பத்து அம்சங்களை யுண்டய. — வேளாங்காலம். ஒன்றாகக் கொண்டு, அறுபத்பிரிவுகள் அதனுக்குண்டு. ஆகவே ஒரு நாசத்தின் காலம் ஓர் விவாசியின் அறுபதிற்பத்து பாகங்களாக ஆதில் ஒன்றாயிற்று. ஒரு நாழிகைக்கு அறுபது விவாசகனும் நாழிகைக்கு அறுபது கொண்டது. ஓர்தினமாதலால் $6 \times 60 \times 60 =$ தேனின் தொகை. 21600 இருபத்தோராயிரத்தறு நூறு என்பதாம். மேலே அங்கநியாச கரநியாசங்களுக்குரிய அறுவகை மந்திரங்களைக் குறிப்பாராய அங்கஹம்சமந்திரார்த்தமே சர்வசொருபமெனக்காட்டுகின்றார். சூரியனுக்கு என்பதாதியால். சூரியன் = சூரியமண்டலாங்காயாமி நேசமன் = உமாசகாயமுர்த்தி சந்திரனல்ல. மேலாக்கினியுடன் அவன் கேறிடத்தோ தப்பிதலால், நிரஞ்சனன் = உபாதிபதறவன் நிராபாசன் = வீகாரமற்றவன் ஸ்தூலமும்சூக்தமும் = எவயதும், = ஜடமும் ஜீவனும், அந்தரியாயியும் அக்கினியும் சோமனும் = அக்கினி ரூபனை சிவனு = சந்திர ரூபனை சிவசக்தியும். இகனால் சர்வசொருபனும் ஆத்தமாவேயென்றதாயிற்று. வெள்ளட என்பது ஹோமக்குரியாம். இதனால் சூரியசோமாதியே சர்வமுள்ள ஆன்மாவீடத்தில்

[illegible]

காஸிநீ ! = சுருக்கி விரிவின்றி ஆத்துமமந்திரத்தை நிரூபிப்பாம். இதற்கு பிரம்மாரிஷி, காயத்ரிசந்தம், ஆத்துமாவே தேவதை. ஸகாரம்சக்தி, ஹகாரம் பீஜம். பீஜமாயுள்ளவித்யாசக்தியானது சிவனே யன்றிலேயே. ஆகையாலிந்த மந்திரம் சிவசக்தி சொருபமாம். இதையறிந்து பீஜசக்திசொருபமான இம்மந்திரத்தை வித்துவான் ஜபிப்பானாக. சம்சாரமென்றதோர் பெரும்பிணிக் கு அருமருந்தாய அம்பிகை பாகன் மகாதேவனை தியானித்து எவன் இதனைப்பன்னிராயிரம் முறைஜபிப்பான் அவனுக்கெல்லாப்பாபங்களும் தொலையுமென்பதற் சம்சயமில்லை. அல்லது பிராணபானங்களே ஸகார ஹகாரப் பொருளாமென, குருமுகமாய் எவனறிந்து கொள்ளுகிறான். அவன் ஹம்ஸமந்திரத்தை ஜபம் செய்யாதபோதிலும் செய்தவனே ஆவான். அதற் சம்சயமில்லை ஆஸ்திக்யமென்ற சிரத்தையால் குருபக்தியூர்வமாய் எவன் இவ்வஜபாமந்திரத்தையறிவான் அவனுக்கு புத்தியூர்வமானப்பிரபலபாபங்களிருந்தாலும் அவைதொலையும். அல்லது இம்மந்திரம் ஜீவமந்திரமெனக் கொண்டு ஜீவனைக் குறிப்பதனவும் பொருள் கொள்ளலாம். 'அஹம்' என்ற சொல்லுக்கு ஜீவனே பொருளென்பது உலகப்பிரசித்தமாதலாலும் சக்திமந்திரமென்ற ஸகாரம் பரமேச்சுரனைக் குறிப்பதாதலாலும் சர்வப்பிரசித்தஞான பரமேச்சுரன்மஹத்துவம் முதல்அனுத்துவம்வரை சமஸ்தசராசரப்பிரபஞ்சமாய்த்தோன்றி இருந்து லயஸ்தானமாயும் சேஷித்து ஸம்ஸாரியாகவும் தோன்றுபவன் அவனே ஸ்வானுபவப்பிரமாணத்தாலவனே நான் என்பதற் சம்சயமில்லை. ஜீவாத்தும பரமாத்துமாக்களுக்கு பேதத்துடன் கூடிய சேர்க்கையை நினைக்காது சுத்த ஞானந்த சொருபமாய் பரிபூர்ணமாய் அத்துவைதமான யானே எனப்பாவிக்கவேண்டும். பரமார்த்தத்தை வெளியிடும் வேதமும் இங்ஙனமே குறித்தது" என்பது. வேறு அனேகபுராணங்களிலும் இதன் விரிவுண்டு. அதனை விரிவஞ்சிவிடுத்தாம்.

அவதரணிகை

இவ்விதம் ஹம்ஸோபாஸ்திசெய்பவனுக்குண்டாம் பயனைக்குறிக்கின்றார்.

வனவம் சூக்ஷாஹுரபெ ஹம்ஸோஜ்ஜாமயா
யெசு | சுதீஷோரெள வக்ஷாவொக்ஷாஸூர
உகாரொஸிநுஃ தீநெனத்ரம் ஸேஷுஸேவஃ
ஸேவம் ராஜஃ | ராஜாணீவரணௌ || திவி
யம் சுஃதீஃ சுயாசு உத்யுந்நாகஜிவொ
வஸம்ஹார உத்யுத்யபகெ ||

(இ—ள்) இப்படிச்செய்து இதயத்தில் ஹம்சனாகிய
ஆன்மாவை தியானம் செய்யவேண்டும். அக்னியும் சோம
னும் பட்சங்கள். ஒங்காரம்தலை. உகரம்பிந்து மூன்றுகண்
னுடையது முக்கியமுகம். முகம் உருத்திரன். ருத்திராணி
இருதால்கள். கழுத்திலிருந்திரண்டாகச் செய்யவேண்டும்.
இதுவே மனதுக்கடங்காத அஜபையின் உபசங்காரமெனப்
படும். என்பது.

(வி—ரை) இப்படிக்கு=முகநீயமுறைப்படி, செய்து=
அங்கநியாசம் முதலியஉற்றைச்செய்து; இதயத்தில்=முன்குறித்த
இக்கணங்களுடன் கூடிய எட்டு இசைகளுள்ள மணிபூரக சக்கிரத்
தில், ஹம்சனாகிய=பிராணத்துக்கிட்டாதாலாகிய ஜீவசொருப
னாகிய; ஆத்மாவை=பிரம்மத்தை; தியானம்செய்யவேண்டும்=தா
னைச் சிந்திக்கவேண்டும், அவ்வாத்துமாவை தியானித்தற்குரி
ய விசுவரூபத்தை நினைக்கின்றார். அக்கினியும் என்பதாதியால்.
அக்னியும் சோமனும் = புராணங்களில் விவசக்தியாதாரமெனக்
குறிக்கப்பட்ட இருதேவதைகள்.

“சுஹஸிஸிரொநிஷுஸம்வொஸிரலிஸிதா | சுதீ
ஷோஜாஜ்ஜகம் விஸூஜாவாஹாம் விப்யுதங்கிவ = யான்அக்
கினியின்தலையிருப்பேன், நீசந்திரமண்டலத்திலுள்ளாய். ஆகவே
அக்னியும் சோமனுமாய் பிரபஞ்சமெல்லாம் நம்மாலேயே அநி
ட்டிக்கப்பட்டதாம்” என்று புராணத்திலும் “ராஜேராவா
வனவ்யபகெ= ருத்திரனன்றோ இவன்; எவனக்கினி யெனப்ப
வொன்” “யாஉஜோஸாஜிஹாவிஷுஃ யொவிஷுஸஹி உ
ஜேரஃ=எவன் உமையோ அவன் மஹாவிஷ்ணுவாம். எவன்வி

ஷ்ணுவோ அவன் சந்திரனும்” என்றுவதற்கும். ஆம் அக்னியும்
 சோமனும் சிவசக்திசொருபர்களென நிநுரிக்கப்படுதலாலென்க.
 இவர்களே அவ்வஜயாவிக்ஷ ரூபஹம்சனுக்கிருடக்கந்தகளாம். ஓங்கா
 ரம்=ஹரன் அல்லது சிவன். “சுயகலூரூ-வ)தஷ்காரஃ,
 கலூரூ-வ)தஷ்காரஃ = இனி எதனோங்காரமெனப்படு
 வான், அதனோலாங்காரமெனப்படுவான்” என்று அசர்வசிரசில்
 சிவநாமதீயங்களில் ஓங்காரமென்பதை நிரூபித்திருத்தலால். பிர
 மணமாகிய ஓங்காரமும் பிரமேயமாகிய சிவசொருபமும் பரம
 முக்தியமாதலால் அதுதலையென நிநுரிக்கப்பட்டதென்க. உகா
 ரம்=உகாரத்துக்கு வாச்யனாயுள்ள உருத்திரன், பிந்து=வீரியம்,
 சரீரத்துக்கதுவே பெலமாதலால். “புரணாநாமுயிரவ்யி
 ரு-ஃ = பிராரணைகளுக்கு கிரந்தியாயுள்ளான் ருத்திர
 ன்” என்று பிராரணைகாரத்துக்கு வீரிய சொருபனாய் ருத்திரன்
 குறிக்கப்படுதலால் மூன்றுகண்ணுடைய முக்தியமுகமென்பது.
 வேறுபல முகங்களிதற்நிரூபிணம். நடுவிலுள்ள பிரதானமுகம்
 யநடுமுகம்நிருநந்திரமுடைய சிவக் தரிபெற்றதாமெனக் குறித்
 தற்கே; முக்தியமென்பது மார்புக்கெதி புரம் நிந்தைக்குறிப்பது
 முகம்=மற்றயமுகங்கள். ருத்திரன்=ருத்திரசொருபங்கள். ருத்
 திராணி=மேற்கண்ட உருத்திரன் சக்தி; இருகால்கள்=கால்கொ
 ன்றது ஆகுபெயராய் கைமுதலிய இருபாகுபாடுடைய உருவங்க
 களையெல்லாம் குறிக்கும். அதனையே விரித்தக்காட்டுகின்றார் க
 முத்திலிருந்து என்பதால். இங்கு இருகால்களென்றது கண்டம்
 முதல்பாதம்வரை இருபாகுபாடாக்கப்பட்டசரீரம், அதாவதுஇ
 ருபக்கங்கள் எனக்குறிப்புகாம். அல்லது கழுத்தின்மேல்சிரம் ஒ
 ருக்குகியும் கீழொருபகுதியுராயக்கொண்டு மேல்பாகம் ருத்திர
 மயமாகவும், கீழ்பாகம் ருத்திரசக்திமயமாகவும் பாவிக்கவேண்ட
 டெமென்றும் பொருள் கொள்ளலாம். இங்கு நிநுரிக்கப்பட்ட தி
 யானகுணவியையெல்லாம் ஹம்சமென்பது சிவசக்திசொருபமென்
 றும், பிந்துநாதசொருபமென்றும், துணிர்த்தோதுவதற்கே யென்ப
 துணைமை. அதனையே மீண்டும் பிரசங்கிக்கின்றார். இது என்ப
 தாதியால். முனதுக்கடங்காத=எவ்வளவையுக்கும் மேற்பட்டதமா
 ன்அனைவர்க்கும் இஷ்டப்படாதாயின், அதன் பெருமை அல்ல

பெரிதென்பது கருத்து. அஜபையின் = ஐயிக்கப்பட்டதஜபைய
யாம் ஓரொழுக்கையுச்சரித்தற்குரிய இதற்குவிஷ, நாவகையுமுத
லிய எவ்வித துணைக்காரணங்களையும்வாங்கு ஆனமரவிடத்துள்
ம்முயற்சியுமின்றி உயிர்த்தலுடனமைந்ததாய், ஸ்வஸ்வரூபமாத்
திரத்தில் அறிவுநிலைபெற்றவென்ற அகாவப்படுவதாய்ச் சரித்திர
வீருப்பது. முன்னோர் சேமித்துவைத்திருந்த அடுக்கையினடிப்
புத்திருப்பினும், அஞ்சனத்திலல்லாததற்கு அங்கப்படுவது
போல இவ்வான்மசொருப அம்சாஜபாகையத்திரியானது யோக
சித்தியில்லாததற்குப் புலப்பட்டதென்றதாயிற்று, உபசகாரமெ
ன்றதில்லாது; சொல்லப்படுமென்றவிடத்து யோகிள்ளானெவரு
வித்துக்கூட்டுக.

அவதரணிகை

இனிய நவனம் சொரூபஞானத்திற்பயனைக்கு நிகழின்றார்.

வளவம் ஹம்ஸவஸா தஸாத்

நேநாவியாய-

தவெஸ்யவஜவகொட்டா

நாடிநம் ஹவதி

(என்று)

(இ—ர்) இப்படிக்கு ஹம்சவசமாய் நின்ற அவனிட
த்த மனதை விசாரித்து அதனையே கோடி முறை லபித்தா
ல் அதனால் நாதத்தையனுவிப்பான். (எ—து)

(வி—ரை) இப்படிக்கு முற்கூறிய படிசர்வசொரூபத்துவ
த்தையனுசந்தானம் செய்து சிவசொரூபமான சர்வாங்கங்களுட
ன் கூடியது அஜபை யென்றறிந்து, ஹம்ஸவசமாய் = அம்சனெ
ன்ற பரமாத்மாவின் உசப்பட்டு, அவனுடனேக்கியம் பெற்றமன
தை விசாரித்து = மனமென்ற அந்தக்கரணத்தை விசாரித்து விடுக
தி அதனையே = ஹம்சமென்ற அஜபாமந்திரத்தையே; கோடிமுறை
= காலகணிதப்படிஸ் தூலத்தில் ஒருவருடம் மூன்று மாதம் எட்
டுதினங்களும்மாம். சூக்குமத்தில் சிலநாழிகைகள் குறையும். அ
துசூக்குமமாகப் பார்த்தால் 2—3 தினங்களும் குறையும் என்ப

டியானாலும் நானூற்று அறுபத்து மூன்று தினங்களுக்கு இரண்டு நாழிகைகளும் பதிமூன்று விநாடிகளும், தற்பரைகளிருபதும் குறைந்தகாலமாம். இது இடையறாது ஏகநிட்டையிலுள்ள உத்தமனுக்கு. மற்றவர்க்கு இருபத்து நான்கு வருஷங்கள் நுரையிலும் காலத்துக்கேற்றபடி சித்திகாலமும் அதிகமாம். இக்காலத்தை நாதேர்த்தபத்திகாலமென்று அறியவேண்டும். இதைப்பத்தாகப்பிரித்தால் ஒவ்வொருபத்து லட்சங்களுக்கும் மேல் குறிக்கப்படும் ஒவ்வொருநாதானுபவமுண்டாம். (எ = து)

அவதரணிகை

மேல் குறித்தபல்வகை நாதங்களின் வேற்றுமையைக் குறிக்கின்றார்.

ஸவடிஸவிஸஉவஜாயவத

விணிதிப்யுயுஃ

விணிவிணிகிதிசீயஃ

வண்டாநாடிஸுதீயஃ

ஸவநாடிஸுதீயுஃ

வம்ஸிஸுதீநாடி

ஷடிஸுதீநாடி

ஸவரொவெணாநாடி

சுஷரொவெணாநாடி

நவரொபிடிநாடி

டிஸரொவெணாநாடி

(என்று)

(இ—ள்) அது பத்து விதமாகவுண்டாகும்- 'சிணு' என்பது முதல்- 'சிணுசிணு' என்பது இரண்டு- மணியோசை மூன்று- சங்கராதம் நான்கு- தந்தியின் நாதம் ஐந்து- தாளத்தின் நாதம் ஆறு- வேணுநாதம் ஏழு. பேரிகையின் நாதம் எட்டு, மிருதங்கநாதமென்பது, மேகநாதம் பத்து(எ—து)

(வி =ரை) சின்ன என்ற முதல் நூதத்திற்கு சின்னசின்ன என்ற இரண்டாவது நூதம் ஒருமாத்நிரை அதிகமென்றதே விசேஷம். மற்றதுவேளி.

ஆவதரணிகை

மேற்கண்டவழிபாட்டில் விசேஷங்களைக்குறிக்கின்றார்.

நவீன உபரித்யுஜ்ய சரீரேவா ஹ்யஸைஸ (என்று)

(இ—ள்) ஒன்பதாவது காதத்தையும் விட்டு பத்தாவதையே அப்பியதிக்கவேண்டும்.

(வி—ரை.) ஒன்பதாகதையும் விட்டு என்றதனால் ஒன்றன் மேலொன்றாக மேன்மேலும் நாதக்களைத்துடாந்து வந்து இறுதியிலுள்ளமேகநாதத்தை என்றும்விடாது நுஷ்டிக்கவேண்டுமென்பதே.

ஆவதாணிகை

மேற்குறித்தபடி பத்துவகைகளத்தினனுபவமுறையில் ப
யனைக் குறிக்கின்றார்:

பு'யெ2உி.உிண்மாத்.

அகீயமாத ஹஜநடு |

தஞ்சையிலுள்ள நாயாதி

வத்யைகூடவெதளிநீ |

பா. அ. ஜெ. ஸ்ரீ வ. தெ. தா. ம.

ஷெஷசுரீ - த நிஷேஷணம் ।

ஸவரெமகபவிஜ|| த

வரலாறு அடியாஷ்டெ

சாதித்யம் 2) நவநெடு ஊம்

[illegible]

உள்ளுமே

மெவசுப ஹாதஸம்நியௌ ||

(என்று)

(இ—ள்.) முதலாகிய சிண்திணி யென்றநாதத்தில் சரீரம் (பருக்கும்). இரண்டாவதில் சரீரத்தின்சந்திகளில் நோவுதோன்றும். மூன்றாவதில் சரீரம் உடைவதுபோல், சந்திரமயமுண்டாம். நாலாவதாகிய சங்குநாதத்தில் தலையாட்டமுண்டாம். ஐந்தாவதிருக்கன்னங்களும் பெருகும், ஆறாவதில்விர்த்தத்தை யரும்புவான். ஏழில்ரகசியத்தை யறிவான். எட்டில் பரையைக்காண்பான். ஒன்பதில் தேகம் மரைவதுடன் தியபதரிசனமுண்டாகும். பத்தாவதில் பிரம்மமும் ஜீவனும் கலந்து பாபபிரம்மமாகவேயாகும். (உ—து

(வி—ரை.) முதல்நாதத்தை யனுபவிக்குங் காலத்தில் சரீரம் பருக்குமென்றால் அதனிடத்துள்ள ஒவ்வொரு நாடிகளிலும் ராயுகொள்ளுமென்பது கருத்தாம். இரண்டாவதிலும் மூன்றாவதிலும், ஓர்வகைத்துயரமுண்டாமாயினும் அதனைவிடாதனுட்டிக்கவேண்டும். எவ்வளவாசனங்களைக்கொண்டு நிலைநிறுத்தினாலும் சங்குநாதத்தில் தலையாட்டியோடும். இந்தநான்காம் நாதம்முதல்எல்லாம் சுகமாமேயாம்— கன்னங்கள் பெருகுமென்றதுகன்னங்களினுட்புறத்தில் நீர்ப்பெருக்கமுண்டாகுமென்றகருத்தால் ஆறாவது நாதத்தில் உச்சியில் ஸஹஸ்ராரகமலத்திலுள்ள சந்திரமண்டலத்தினின்றும் பெருகுமுதம் சேவிக்கப்படுமாம். ஏழாவது வேணுவாத்தியம் போன்றநாதமாதலின், அதனுபவகாலத்தில் அத்தியந்தரகடியமான மத்தியமையென்ற நாதம்சமான சுத்தஸ்போட சொருபத்தை யறிவானென்பது கருத்து. அல்லது, வைதீ, மத்தியமை, பச்சயந்தீவரை அறிவுண்டாகுமென்பதும் கருத்தாகலாம். எட்டாவது நாதத்தில் அதிசூட்சுமமாகிய பரையென்ற வாக்குஎளிப்படுமாம். ஒன்பதாவது நாதத்தில் சரீரம் மற்றவற்குப் புலப்படாதவழிமறைந்தாலும் இருந்தவிடத்தே சமஸ்தலோகங்களிலுமுள்ள புதார்த்தங்களை யறியக்கூடிய ஞானக்கண்ணுண்டாம். அன்றி சூரியன் முதலிய ஒளிகளைப் பார்த்தாலும் அஃதெவ்விடக்குறைவையும் பெறாதாம். பத்தாவதுநாதத்தில் ஜீவப்பிரம்மங்கள் உபாதிவிலகி ஒன்றுபட்டு ஏகரசமாய் சைதன்யமாத்மிரமாய் எஞ்சிநிற்கும். ஆகையால் இந்தப்பத்தாவது நாதத்தை யேபிரார்ப்பதேகமென்பதுரை விடாத்தயிசித்து வரவேண்டுமென்பது இம்மந்திரத்தின் பரமசித்தாந்தம்.

அவதாரணிகை

இந்த நாதோபாசனத்திற்கு முக்கியமான பிரயோஜனம்
மோட்சமேயெனக் காட்டுகின்றார்.

தஸூந்நொவியீநெ

நஸூமிநெ

ஸங்கு விகுடி

புண்புலாவெ

ஸூஸிவொஸகூராது

ஸவ்யூராவஸூ தஸ்யுஜூதி

ஸூஸூரிஜநஸூநதஸூஸபதீதி !

(இ—ள்) அதனான் மனோவிலய மென்ற மனநாசம்
வந்த பொழுது சங்கற்ப விகற்பங்க ளொழிந்து புண்யபாப
ந்துலைய சதாசிவ சொரூபனாய் பிரணவ சக்திரூபனாய் எங்கு
ம் நிறைந்து சுவயம் சோதியாய் சுத்தனாய் பற்றில்லாதவனு
ய் சாந்தனாய்பிரகாசிப்பான் என்பது.

(வி—ரை) மேற்கண்ட பத்தாவது நாதத்தையிடையறாத
னுபவிப்பவற்கு மனமொழிய அதன் சொரூபமாகிய சங்கற்பவி
சற்பங்களும் அவற்றின் காரியமான புண்ணியபாபங்களும், எல்
லாமொழிந்திடாமம். பிரணவமென்றசிவனும் சக்தியுமாகத்தோ
ற்றும் பரமேசுவரனது சுத்தசைதன்யத்தில் கலந்து ஸ்வப்பிரகா
னாய் உபாதிகள் நீங்கி எல்லாமாய் நின்று கேவல சைதன்யியமா
த்திரமாய்ப் பிரகாசிப்பானென்பது. இவ்வளவுவிரிவாய்நிரூபித்த
ஹம்சவித்தையின் பிரயோஜனம்யாதெனின் மனதுலயித்துசங்க
ற்பவிகற்பங்களொழிந்து சுன்மத்துலேந்துழி பிரத்தியகபின்ன சொ
ரூபமான பிரம்மம் கானே சொரூபமாய் விளங்குமாதலின், இஃது
இறியதோர் பிரம்மவித்தியா மார்க்கமாய் மோட்ச வித்தையாம்
என்றது.

அவதரணிகை

இனியுபசங்கரிக்கின்றார்.

ஓம் வெஹி நாவய நஃஹவதி

ஐத ஓவநிஷக் |

(இ—ள்.) இப்படிக்கு வேதானுவசனம் ஆகின்ற தென்பது, ஓம் என்பது உபநிஷத்து.

(வி—ரை.) இவ்வித்தை சுத்தவைதிகர்க்குபயோகமானவேதாந்த வித்தையாமென்பதை இவ்விறுதிமந்திரம்குறித்துக்காட்டுகின்றது, துடர்ந்துவந்த பிரம்மவித்தையின்இறுதியில் மங்களார்த்தமாய், ஓவகாரத்தையுபயோகிக்கின்றாரென்றது இவ்வுபநிடதத்திற்கேற்றிச் சிற்றூரை சிவன் நிருவடிக்குக்கோர் வில்வத்தளிராகுக. சிவம். சிவம். இங்ஙனம்.

பரசமய பஞ்சானன பண்டித பாஞ்சஜன்ய

பிரம்மவித்தியாபத்திராதிபர்

கு- ஸ்ரீநிவாசதிட்சிதர்வர்களால்

இயற்றப்பட்ட

சதோபநிடதவியாக்யானங்களில்

ஓம்சோபநிடதவுரை முற்றிற்று.

ஹம்ஸாபநிடதத்தின்
தாத்தரியசங்கிரகம்.

இவ்வுபநிடதம் சுத்தசிவத்தைவத வித்தையாமென்பதற்கு இவ்வுரையே போதுமானது; ஆயினும் உபக்கிரமம் முதலிய அதுவகைக்குரியோடுகளைக்கொண்டு ஒவ்வொரு உபநிடதங்களையும் அத் துவதிவதிவதகளைகளிற்கு நிக்வும் முறையில் இதனையும் கிரூபிப்பாம்-

(1) உபக்கிரமம் உபசங்காரமும் “ஸடுவெஸ்ட் ஹவுஸு ரிபர்டிங் கமிட்டி” உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இது “ஹவுஸு ரிபர்டிங் கமிட்டி” என்ற பெயரில் அறியப்படும். இது “ஹவுஸு ரிபர்டிங் கமிட்டி” என்ற பெயரில் அறியப்படும். இது “ஹவுஸு ரிபர்டிங் கமிட்டி” என்ற பெயரில் அறியப்படும்.

(2) அப்பியாசம், “ஸுவெ-ஷுஷு-கெ-கெஹஷு-வ்ஷா-
வ்ஷு-வத்-கெ-உந் நாகஜிவொவஸம்ஹாரி, ஐநா-வீத்
நெ” முதலியன.

(3) இவ்விதம் விரிவாய் அனுபவகாயத்தினால் சாங்கோபாஸ்தி
யானது எங்குமெடுத்தோதப்படாமையின், அதற்கு அபூர்வத்தை
புழுண்டு.

(4) இறுதியில் பரப்பீர்ம்மசொருடமே பலமெனக் குறித்த லால் மோட்சமே இதன்பயனாம்.

(5). இதற்குச் சனக்குமாரர்களாதமஸம் வாதம் முதலியனவும், சிவஸம்மதம் முதலியனவும் சிவமதமாம் என்பதாரதியும் அர்த்த வாதமாம்.

(6) தியானக் கிரமநிஞாபனாதிகள் உபபத்தியாம்.

(6) தாயான கதிரயம் நிருபணை திகள் உபபத்தவதம் ஆகவே அறுவகைக் குறியீடுகளால் அத்தவையதாஸ் திரமேதி க்தாயிற்று இதனைப்பட்ட நாராயணன், ஸ்ரீசங்கரானந்த குருமூர்த் திகள் முதலியவான்றோரும் வியர்க்கியானித்துளார். ஆகவே இ வ்வுபநிடதம் சுத்தவேதாந்தவிக்ந்தையென்பதற்கு ஏதும் தடை யில்லை- பட்டநாராயணர் முகலியோர் எழுதின உரையில் சில பாடபேதங்களிருப்பினும் அவையெல்லாம் யாமெடுத்துக் கொண்ட பாடத்துக்கு நுற்றும் விசேஷதயின்மையால் யாம் இத்தென்னாட்டு ப்பாடத்தைக் கொண்டே வியர்க்கியானம் செய்தோம். இச்சிற்று ரைணை திகர்க்கென நிருபிக்கப்பட்டதாயின் சூதசங்கிதை முதலி ய பல புராணங்களில் இவ்வுபநிடதப்பொருளையனுசரித்து அஃபா வைபவம் நிருபிக்கப்பட்டமையின் இவ்வுபநிடதம் சுத்தாத்வைத வேதாந்தமாம் என்பதற்கு சிறிதும் தடையில்லை யென்பதோர் கிறிதாம். சுபம்.

முற் றிற் று.

ஹம்ஸோபநிடதத்தின்

அரும்பதவுரை

- சுநாகாரம் = உருவமற்றவன்
 சுவுக்ருமாயத்ரி = சூக்டமமான ஆறெழுத்துடைய யாப்பு
 சூக்யகிம் = சொரூபம்
 சூபாரம் = மூலாதாரம்
 ஷங்காரம் = பிரணவம், சிவன்
 ஷங்குராதூ = சிவசக்திரூபன்
 கொஸம் = பொக்கிஷம்
 விஹிதி = சிணுஎன்று
 விணிவிணிதி = சிணுசிணுவென்று
 விஹிணி = சிண்சிண என்றராதத்தில்
 சிரோகும் = பிமணவம்
 நாடிம் = அஐபை
 வர்ஷிஹம்ஸம் = ஓர்வகைசன்னிபாசி, பரமாத்ருமா
 வாரா = பரையென்ற சூக்குமவாக்கு
 விஹிம் = வீரியம்
 வாஹா = வாக்கு
 விஹாரம் = இலக்கணம், விரிவு
 வெளஷ்டு = ஓர்வ்யாஹிநுதி
 ஸார்ததலீ = இருளொழித்தவன்
 ஷட்வா = ஆறென்ற எண்
 ஹம்ஸம் = பிராணன், ஆத்துமா, பிரம்மம்
 ஹம்ஸவஸம் = ஹம்சத்துக்கு வசப்பட்டவன்

ஹம்ஸோபநிடத்தின்

இலக்கணக் கொத்து.

சுதநம் = ந. தநம் = யத்ரு கக்.

சுடிஸ் = சுடிஸ் கீவகம் மாடிஸ். சுதநாயநு = சுதநாயநு உதநுவிநு சுடிஸ் புவர் = புவர்
கமாடிஸ்.

சுசுதிவிஸாரம் = சுசுதெவிஸாரொய்விநு தக், சு
யசுசுதிவிஸாரம் - நவம் ஸகககெசெகம் உமாடிஸ்
உநநம் = உநநம் உநநா யஸாசு - ஸதாடிசு.

வினிதி = விண் - உதி டிபுவாவஸாடிஸ்.

வினிவினிதி = வலவபுசு

வி.வினி = விண் விண் ஸஷம் வி: புவர் கஸிண
வ வலவபுசு ஸஸுநாநஸாரம் வராவம் உ மாடி
ஸவெடிஸ்

தாலு = தாலு - வம் ஸவ க்யாசு.

சுரிணத்ரு = சுரிணத்ரு - கீவகம் மாடிஸ்.

டிஸம் = டிஸம் - ஸவடிபெய்யுயர ஸவாடிஸாடி
ஸாசு.

டிஹம் = டிஹம் - தயா

உநாவிலீநெ = உநாவிலீநெ நாவிலீநெய்யவிநு தயா.

ஃபுஃபு = ஃபுஃபு வம் ஸவ மாடிஸ்.

வாவா = வாக் - வாமாநிதாசுமவடிவ்,

விவாடி = வாயதெவிவலவபுவிவிபுவிபெய்யுயர
வெடிநாவதம் = வெடிநாம் சுதவதம் யவிநுதா

டிசு.

சாந்தகரி = சாந்தகரையவழி நலம். உவபாழீவ-பாஹா
வழிநலம்

சரித = மூலதன ஷ்ஞம் கம்ஸம் வர்ஸம் கம் - ஐதீநா
சாஸதாசி.

ஸங்குவிக்கு ஐதீ = ஸங்கு விக்கு ள் ஐதீ பவரி ந்தயா.

வடாஸிவொஸகூரா தூ = ஐஸகூரா தூ நெயவஸு)ஸ்

வடாஸிவஸு - கஸவடாஸிவந்தி வ்யயவாநா-வ்யவிநகி

ஸ்ரவகீ = ஸவகீ நகிவாஸாஸம்.

ஹம்ஸவஸாசு = ஹம்ஸஸுவஸொவஸா ஷ்ஞம் கம்ஸாசு.

முந்திற்று.

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு

ஹம்ஸவஸாசு